

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol v právnej veci žalobcu : **K.**, zastúpený I., Advokátska kancelária, Š., proti žalovanej : **V. Š.**, bývajúca v Ž., zastúpená JUDr. A. N., advokátom v P., **o ochranu vlastníckeho práva**, vedenej na Okresnom súde Prešov pod sp.zn. 13 C 22/2010, o dovolaní žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Prešove zo 17. októbra 2011 sp.zn. 6 Co 85/2011

t a k t o :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Žalobca je povinný zaplatiť žalovanej trovy dovolacieho konania, ktoré tvoria trovy právneho zastúpenia v sume 79,58 € do rúk alebo na účet JUDr. A. N. do 3 dní.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Prešov rozsudkom zo 16. marca 2011 č.k. 13 C 22/2010-136 zakázal žalovanej prejazd motorovými a nemotorovými vozidlami, peší prechod a akýkoľvek vstup na pozemok parcelu č. X.-zastavané plochy a nádvoría o výmere X. m² nachádzajúcej sa v katastrálnom území N., ktorý je vedený Správou katastra P. na LV č. X.. Vyslovil, že o trovách konania rozhodne po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej. V odôvodnení uviedol, že v predmetnej veci parcela č. X. je sčasti upravená položením panelov a sčasti len nasypaním štrku, resp. kameňa. Takúto provizórnu úpravu podľa názoru súdu nie je možné považovať za pozemnú komunikáciu. Pozemná komunikácia musí mať určitú technickú kvalitu na to, aby bola považovaná za pozemnú komunikáciu. Pokiaľ by bolo možné aj úpravu zrealizovanú na pozemku parc. č. X. považovať za komunikáciu, komunikácia na uvedenej parcele nemôže byť miestnou komunikáciou, musela by byť vo vlastníctve obce. Táto podmienka však splnená nie je, pretože v konaní bolo preukázané, že predmetná parcela obci nikdy nepatrila a parcelu na komunikačné účely neupravila obec, urobili to subjekty odlišné od obce. Z uvedeného vyplýva, že daná komunikácia je účelovou komunikáciou,

avšak nie je možné posúdiť, či je verejnou alebo neverejnou. Definícia § 22 ods. 3 hore citovaného zákona uvádza len jeden príklad neverejnej komunikácie, a to účelovú komunikáciu v uzavretom priestore. Toto však nie je vyčerpávajúca definícia neverejných komunikácií a zákon vôbec neobsahuje definíciu verejných účelových komunikácií. Pre ďalšie posúdenie veci však nie je potrebné určiť, či sa jedná o komunikáciu verejnú alebo neverejnú. Generálnym prokurátorom namietané poskytnutie súkromnoprávnej ochrany v situácii, keď táto neprichádzala do úvahy z dôvodu verejnoprávnej úpravy v konaní preskúmaných vzťahov v danom prípade nebolo preukázané. Obaja právni zástupcovia vo svojich záverečných vyjadreniach uvádzali „ak vlastník pozemku zriadi účelovú komunikáciu, alebo súhlasí čo by len konkludentne s jej zriadením (pričom nejde o komunikáciu vo vnútri areálu) stala sa táto komunikácia verejne prístupnou a vzťahuje sa na ňu právo všeobecného užívania pozemnej komunikácie. Súkromné práva vlastníka sú v tomto prípade obmedzené verejnoprávnym inštitútom všeobecného užívania pozemnej komunikácie“. Uvedený text je citáciou z viacerých rozhodnutí Najvyššieho súdu Českej republiky. Podľa názoru súdu tieto rozhodnutia Najvyššieho súdu Českej republiky sú pre daný prípad nepoužiteľné, pretože právna úprava pozemných komunikácií v Českej republike je odlišná od právnej úpravy pozemných komunikácií v Slovenskej republike. Inštitút všeobecného užívania v zákonodarstve Českej republiky sa vzťahuje na všetky pozemné komunikácie a teda aj na účelovú komunikáciu. Ustanovenie § 6 cestného zákona však uvádza, že všeobecné užívanie sa týka len diaľnic, ciest a miestnych komunikácií. Netýka sa teda účelových komunikácií. Pokiaľ zákonodarca inštitút všeobecného užívania obmedzil len na prvé tri kategórie pozemných komunikácií, nie na účelové komunikácie, nemôže súd na takúto úpravu neprihliadať. Sám zákonodarca vytvoril rozdiel v právnej úprave účelových komunikácií na rozdiel od ostatných pozemných komunikácií, keď nepredpokladá ich všeobecné užívanie. Charakter užívania týchto ciest teda nemá verejnoprávny charakter a využívanie týchto ciest sa musí podriaďovať vôli vlastníka, pretože tieto pozemné komunikácie sú vo vlastníctve danej fyzickej alebo právnickej osoby, v danom prípade vo vlastníctve žalobcu. V takomto prípade teda prichádza do úvahy aj ochrana vlastníckeho práva podľa ustanovenia § 126 Občianskeho zákonníka a keďže vlastnícke právo žalobcu je žalovanou v konaní porušované, žalobe bolo vyhovené. Na tomto závere nemení nič ani skutočnosť, že žalobca nemal pripomienky v konaní o napojenie areálu právneho predchodcu žalovanej na „komunikáciu“ na parcele č. X., pretože ani takéto jeho konanie nemalo za následok vznik práva žalovanej predmetnú parcelu užívať (keďže sa jedná

o účelovú komunikáciu, nezaťaženu právom všeobecného užívania). Vecné bremeno, ktoré je na uvedenej parcele zapísané podľa zákona č. 66/2009 Z.z. nemohlo podľa ustanovení zákona č. 66/2009 Z.z. vzniknúť, pretože na uvedenej parcele sa nenachádza pozemná komunikácia. Ak by tam aj komunikácia bola, nie je vo vlastníctve obce ani vyššieho územného celku.

Na odvolanie žalovanej Krajský súd v Prešove uznesením zo 17. októbra 2011 č.k. 6 Co 85/2011-183 zrušil rozsudok súdu prvého stupňa a vec mu vrátil na ďalšie konanie. V odôvodnení odvolací súd uviedol, že v danom prípade zamietnutie žaloby bolo odôvodnené skutočnosťou, podľa ktorej provizórnu úpravu parcely č. X. položením panelov, nasypáním štrku a kameňa nie je možné považovať za pozemnú komunikáciu, nakoľko táto podľa ustanovenia § 1 ods. 3 zákona č. 135/1961 Zb. o pozemných komunikáciách (ďalej len cestný zákon) musí mať určitú technickú kvalitu. O akú technickú kvalitu má ísť z odôvodnenia rozhodnutia sa zistiť nedá, čo spôsobuje jeho nepreskúmateľnosť, najmä za situácie, ak parcela č. X. sa mala využívať ako príjazdová cesta k čističke odpadových vôd, na prechod zamestnancov štátneho majetku k obhospodarovaným pozemkom, na prechod občanov k ich nehnuteľnostiam a ako prístupová cesta k prevádzke spoločnosti R.. Takto zistený spôsob užívania zodpovedá definícii účelových komunikácií obsiahnutý v ustanovení § 22 ods. 1 cestného zákona. Podľa tohto ustanovenia účelové komunikácie slúžia k spojeniu jednotlivých výrobných závodov alebo jednotlivých objektov a nehnuteľností s ostatnými pozemnými komunikáciami alebo komunikačným účelom v uzavretých priestoroch alebo objektoch. Z ustanovenia § 1 ods. 3 cestného zákona nevyplýva, aby cestné teleso tvoriace pozemnú komunikáciu malo byť stavbou spojenou so zemou pevným základom. Takéto spojenie je významné len z hľadiska posúdenia toho, či stavbu je potrebné považovať za nehnuteľnosť (§ 119 ods. 2 Občianskeho zákonníka), alebo nie. Nesprávnym je i záver sponchybnujúci verejnoprávny charakter užívania verejných účelových komunikácií. Hoci inštitút všeobecného užívania upravený v ustanovení § 6 cestného zákona sa vzťahuje iba na diaľnice, cesty a miestne komunikácie, táto okolnosť neznamená, aby účelové komunikácie nemohli mať charakter verejne prístupných komunikácií. Nezaradenie účelových komunikácií do ustanovenia § 6 cestného zákona bolo spôsobené len tým, že účelové komunikácie nie sú na rozdiel od diaľnic, ciest a miestnych komunikácií výlučne určené na všeobecné užívanie. Ustanovenie § 22 ods. 3 cestného zákona člení účelové komunikácie na verejné a neverejné. Neverejnými sú iba účelové komunikácie v uzavretých priestoroch, alebo objektoch a verejné účelové komunikácie vyhlásené príslušnou obcou

so súhlasom vlastníka za neverejné. Ostatné účelové komunikácie majú preto charakter komunikácií verejných. Už z terminologického označenia časti účelových komunikácií ako verejných je vylúčené, aby takéto verejné účelové komunikácie mali byť využívané iba ich vlastními. Uložil súdu prvého stupňa podrobne odôvodniť svoje rozhodnutie vo vzťahu k vykonaným úpravám na parcele č. X. a zistiť, či týmito úpravami došlo k vytvoreniu pozemnej komunikácie a akej. Poukázal aj na nepresnosť vo výmere parcely č. X., kde podľa LV č. X. (č.l. 51 spisu) výmera tejto nehnuteľnosti je X. m² a nie X. m².

Proti tomuto uzneseniu odvolacieho súdu podal dovolanie žalobca z dôvodu nepreskúmateľnosti pre nedostatok dôvodov, čím mu bola odňatá možnosť konať pred súdom. Odvolací súd na ich podanie (vyjadrenie k odvolaniu žalovanej) a argumenty v ňom obsiahnuté vôbec nereagoval, nijako sa s ním nevysporiadal a to ani tak, že by ich vôbec spomenul. Odvolací súd v podstate uzavrel, že aj provizórnu úpravu pozemku (parc. č. X.) možno považovať za pozemnú komunikáciu, pretože zistený spôsob užívania zodpovedá definícii účelovej komunikácie obsiahnutej v § 22 ods. 1 cestného zákona, pričom sa nemusí jednať pri cestnom telese o žiadnu stavbu spojenú so zemou pevným základom. Nešpecifikoval akú kvalitu musí mať cestné teleso a touto otázkou sa vôbec nezaoberal. Závazne, ale v podstate skutkovo uzatvoril, že sa v danom prípade rozhodne jedná o cestné teleso a účelovú komunikáciu. Nakoľko odvolací súd neopakoval dokazovanie avšak činil skutkové závery odlišné než urobil súd prvého stupňa je jeho rozhodnutie nezákonné a týmto postupom mu bola odňatá možnosť konať pred súdom. Poukázal na to, že záver odvolacieho súdu týkajúci sa cestného telesa a danosti účelovej komunikácie je v rozpore s právnym predpisom a je nepreskúmateľný. Odvolací súd vychádzal pri posúdení, či sa v danom prípade jedná o účelovú komunikáciu iba zo spôsobu užívania, avšak neprihliadol na potrebu zisťovať, či v danom prípade skutočne existuje cestné teleso s určitou kvalitou, jeho rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci, ktoré uplatňuje ako tretí dovolací dôvod. Výklad zákona pritom musí byť v prospech základných práv. Ak existuje výnimka obmedzujúca základné právo, musí sa vykladať reštriktívne, na prospech základného práva. Pokiaľ teda cestný zákon a ani iný zákon výslovne neukladá povinnosť vlastníka pozemku, na ktorom je zriadená účelová komunikácia strpieť jej užívanie tretími osobami (pričom takéto užívanie by muselo spĺňať podmienky čl. 20 ods. 4 ústavy, najmä by sa mohlo uskutočňovať iba v nevyhnutnej miere vo verejnom záujme a za primeranú náhradu), nemožno takéto všeobecné oprávnenie tretím osobám konštruovať nesprávnym výkladom

zákona, ktorý učinil odvolací súd. Rozhodnutie odvolacieho súdu tak spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci v zmysle ustanovenia § 241 ods. 2 písm.c/ O.s.p., ktoré uplatňuje ako štvrtý dovolací dôvod. Pri riadnom výklade teda bolo potrebné prihliadnuť na právny poriadok ako celok, čo odvolací súd neurobil, napriek tomu zaviazal súd prvého stupňa záväzným právnym názorom. V ďalšom konaní tak môže argumentovať sebeviac, ale súd prvého stupňa za existujúcej skutkovej situácie, ktorú považuje za osvetlenú dostatočným spôsobom, nemá možnosť dopriať sluchu jeho argumentom a navyše sa s nimi asi ťažko bude vedieť aj vysporiadať. Odvolací súd mu tak odňal možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 písm.f/ O.s.p. Odvolací súd ďalej neprihliadol na prejudicialitu v zmysle § 135 O.s.p., keď rozsudkom Okresného súdu Prešov sp.zn. 29 C 107/2005 bola žalovanej právoplatne uložená povinnosť odstrániť časť stavby (cestného telesa) nachádzajúcej sa na dotknutom pozemku parc. č. X.. V uvedenom vidí dovolací dôvod podľa § 241 ods. 2 písm.b/ O.s.p. Napriek tomu, že odvolací súd zrušoval rozsudok súdu prvého stupňa pre nezrozumiteľnosť, z odôvodnenia uznesenia odvolacieho súdu vyplýva, že súdu prvého stupňa vytýka nesprávne právne a skutkové závery. Vyplýva to aj z tej okolnosti, že odvolací súd v žiadnom smere nešpecifikoval, v čom konkrétne vidí nepreskúmateľnosť rozhodnutia, s čím konkrétne sa súd prvého stupňa nevysporiadal, najmä pokiaľ ide o argumenty predkladané žalovanou ako úspešnou odvolateľkou. V skutočnosti teda odvolací súd zrušil rozhodnutie pre nesprávne právne posúdenie veci. Avšak skutkovo je potrebné považovať vec za vyriešenú, ďalšie dokazovanie vo veci nenariadil ani odvolací súd. Má za to, že neexistoval dôvod pre zrušujúce rozhodnutie zo strany odvolacieho súdu, čo je odôvodnené aj tým, že odvolací súd zaväzoval súd prvého stupňa záväzným právnym názorom čo do merita veci, čo by inak nemohol urobiť, ak by sa skutočne jednalo o zmätočnosť rozhodnutia súdu prvého stupňa, pretože by neboli dané základy pre akékoľvek posúdenie záverov prvej inštancie, pretože tieto by neexistovali alebo boli úplne zmätočné, teda by najskôr mala prvá inštancia slobodne uviesť svoj názor a až potom by mohol odvolací súd k nemu formulovať svoj postoj. Ak však odvolací súd zaväzuje súd prvého stupňa svojím právnym názorom, donucuje ho rozhodnúť v súlade s názorom vlastným, pričom takto dosiahnuté rozhodnutie prvostupňového súdu následne k prípadnému odvolaniu žalobcu v odvolacom konaní potvrdí. Týmto postupom žalobcovi odníma možnosť relatívne samostatného posúdenia veci minimálne v dvoch inštanciách, keď dovolanie proti takémuto potvrdzujúcemu rozsudku následne nebude možné. Uviedol, že je úplne evidentné, že aplikácia ustanovenia § 221 ods. 1 písm.h/ O.s.p. v danom prípade neprichádza do úvahy. Odvolací súd neuviedol, v čom spočíva podľa jeho nesprávne

právne posúdenie veci, ktoré by malo dopad na potrebu ďalšieho zisťovania skutkového stavu, ktoré by nemohol urobiť samotný odvolací súd, nakoľko takého ďalšie dokazovanie odvolací súd ani nenariadil. Práve aj z dôvodu, že v danom prípade by malo byť prípustné dovolanie bez ohľadu na zmätočnosť rozhodnutia odvolacieho súdu (teda pre skutočné zmeňujúce rozhodnutie v zmysle § 238 ods. 1 O.s.p.), o to viac vyvstáva do popredia potreba riešiť v dovolacom konaní nielen otázky procesné ale najmä otázky hmotného práva ako to uviedol vyššie. Navrhol, aby najvyšší súd uznesenie odvolacieho súdu zmenil tak, že rozsudok okresného súdu potvrdí.

Žalovaná vo svojom vyjadrení navrhla odmietnuť dovolanie žalobcu a priznať jej trovy dovolacieho konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O.s.p.), skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom. Dospel k záveru, že dovolanie žalobcu prípustné nie je.

Dovolanie účastníka konania upravené v tretej hlave štvrtej časti Občianskeho súdneho poriadku je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým nemožno napadnúť každé rozhodnutie súdu. Výnimočnosti tohto opravného prostriedku zodpovedá právna úprava jeho prípustnosti. Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, len v prípadoch, v ktorých ho pripúšťa zákon (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

Žalobca napáda dovolaním uznesenie odvolacieho súdu, ktorým bol zrušený rozsudok súdu prvého stupňa a vec mu bola vrátená na ďalšie konanie. Rozhodnutie odvolacieho súdu má procesnú povahu uznesenia. Podľa § 223 O.s.p. totiž odvolací súd rozhoduje rozsudkom, ak potvrdzuje alebo mení rozsudok; inak rozhoduje uznesením. Podmienky prípustnosti dovolania proti uzneseniu odvolacieho súdu sú upravené v ustanovení § 239 O.s.p. Prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia v predmetnej veci ale neprichádza do úvahy, keďže nejde o uznesenie uvedené v § 239 ods. 1 písm.a/ a b/ O.s.p., ale ani o potvrdzujúce uznesenie, ktoré by patrilo do niektorej z kategórií potvrdzujúcich uznesení vymenovaných v § 239 ods. 2 písm.a/ až c/ O.s.p. Ustanovenia § 239 O.s.p. neobsahujú úpravu prípustnosti dovolania obdobnú úprave ustanoveniu § 238 ods. 2 O.s.p. pripúšťajúce dovolanie proti rozsudku odvolacieho súdu, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru

dovolacieho súdu vysloveného vo veci. Dovolanie žalobcu napádajúce rozhodnutie odvolacieho súdu, ktorým bol zrušený rozsudok súdu prvého stupňa a vec mu bola vrátená na ďalšie konanie, by preto bolo prípustné len vtedy (žalobcom v dovolaní vytýkané tzv. iné vady konania a nesprávne právne posúdenie veci prípustnosť dovolania nezakladajú), ak by konanie súdu, ktoré jeho vydaniu predchádzalo, alebo samotné rozhodnutie, bolo postihnuté vadou majúcou za následok tzv. zmätočnosť konania (tak aj uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 30. decembra 1994 sp.zn. 4 Cdo 71/1994 uverejnené v Zbierke rozhodnutí a stanovísk súdov Slovenskej republiky, ročník 1995 pod poradovým č. 34, zošit 3 str. 120).

Majúc na zreteli uvedené, dovolací súd potom postupujúc podľa § 242 ods. 1 druhá veta O.s.p. skúmal, či dovolanie žalobcu nie je prípustné podľa ustanovení § 237 písm.a/ až g/ O.s.p., ktoré pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu (rozsudku alebo uzneseniu) odvolacieho súdu vtedy, ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných v ňom vymenovaných procesných väd (ide o nedostatok právomoci súdu, spôsobilosti účastníka, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, nedostatok návrhu na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať a prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo nesprávne obsadeným súdom). So zreteľom na obsah dovolania dovolací súd sa osobitne zameril na skúmanie, či konanie odvolacieho súdu nie je zaťažené vadou v zmysle § 237 písm.f/ O.s.p., pričom mal na zreteli, že dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia je taký, z hľadiska procesného predpisu vadný postup súdu v občianskom súdnom konaní, z ktorého zišlo dovolaním napadnuté rozhodnutie, ktorým sa účastníkovi odníma možnosť pred ním konať a uplatniť procesné práva priznané mu za účelom zabezpečenia účinnej ochrany jeho práv a oprávnených záujmov.

Konanie a rozhodnutie odvolacieho súdu takéto vady, majúce za následok tzv. zmätočnosť konania nemá.

Pokiaľ žalobca tvrdí, že rozhodnutie odvolacieho súdu nevyhovuje požiadavkám kladným na odôvodnenie rozhodnutia z hľadiska princípu spravodlivého procesu, a to najmä pokiaľ ide o ich úplnosť, zrozumiteľnosť a presvedčivosť, dovolací súd pripomína, že podľa uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. IV. ÚS 115/2003 z 3. júla 2003

všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového ale aj odvolacieho), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka na spravodlivý proces. Dovolací súd považuje za potrebné v tejto súvislosti upozorniť aj na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. II. ÚS 78/2005 zo 16. marca 2005, podľa ktorého súčasťou základného práva na súdnu ochranu v občianskom súdnom konaní podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky je právo na odôvodnenie, ktorého štruktúra je rámcovo upravená v § 157 ods. 2 O.s.p. Táto norma sa uplatňuje aj v odvolacom konaní (§ 211 O.s.p.). V odôvodnení súdneho rozhodnutia v opravnom konaní však nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní, zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní. Podľa dovolacieho súdu vzhľadom na súčasný stav konania treba pritom prihliadnuť na to, že v konkrétnej veci odvolací súd nerozhodol s konečnou platnosťou, ale rozhodnutie súdu prvého stupňa zrušil a vec v rozsahu zrušenia mu vrátil na ďalšie konanie.

Pri skúmaní veci dovolací súd dospel k záveru, že rozhodnutie odvolacieho súdu zodpovedá vyššie uvedeným požiadavkám kladených na odôvodnenie rozhodnutí. Odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol dôvody, ktoré ho viedli k záveru, že rozhodnutie prvostupňového súdu je nepreskúmateľné. Uložil súdu prvého stupňa podrobne odôvodniť svoje rozhodnutie vo vzťahu k vykonaným úpravám na parcele č. X. a zistiť, či týmito úpravami došlo k vytvoreniu pozemnej komunikácie a akej. Podľa dovolacieho súdu závery odvolacieho súdu nie sú v danom prípade zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a že odôvodnenie dovolaním napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu ako celok spĺňa parametre zákonného odôvodnenia (§ 157 ods. 2 O.s.p.). Za porušenie základného práva zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv účastníka.

Ako už dovolací súd uviedol vyššie, prípadné tzv. iné vady konania prípustnosť dovolania nezakladajú a na takéto vady dovolací súd prihliadne len v prípade, že dovolanie

účastníka je prípustné. Rovnako dovolacou námietkou nesprávneho právneho posúdenia veci možno odôvodniť len procesne prípustné dovolanie (viď § 241 ods. 2 písm.c/ O.s.p.). V rozhodovacej praxi dovolacieho súdu je zhodne zastávaný názor, že (ani prípadne) nesprávne právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov nie je procesnou vadou konania v zmysle § 237 písm.f/ O.s.p., lebo (ani prípadným) nesprávnym právnym posúdením veci súd účastníkovi konania neznemožňuje realizáciu žiadneho jeho procesného oprávnenia (porovnaj rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 1 Cdo 102/2004, sp.zn. 2 Cdo 282/2006, sp.zn. 3 Cdo 174/2005 a sp.zn. 4 Cdo 165/2003).

Zo všetkých uvedených dôvodov dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že v prejednávanej veci nie je dovolanie žalobcu podľa Občianskeho súdneho poriadku procesne prípustné. So zreteľom na to jeho mimoriadny opravný prostriedok odmietol podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm.c/ O.s.p. ako smerujúci proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné. Pritom riadiac sa právnou úpravou dovolacieho konania, nemohol sa zaoberať vecnou správnosťou napadnutého uznesenia odvolacieho súdu.

V dovolacom konaní úspešnej žalovanej vzniklo právo na náhradu trov konania proti žalobcovi, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Úspešný účastník v dovolacom konaní podal návrh na uloženie povinnosti nahradiť mu trovy tohto konania (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 151 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd jej priznal náhradu, ktorá spočíva v odmene advokáta za právnu službu, ktorú poskytol žalovanej vypracovaním vyjadrenia z 3. februára 2012 k dovolaniu žalobcu (§ 14 ods. 1 písm.b/ vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb). Sadzbu tarifnej odmeny určil podľa § 11 ods. 1 písm.a/ tejto vyhlášky vo výške 58,69 €, čo s náhradou výdavkov za miestne telekomunikačné výdavky a miestne prepravné vo výške 1/100 výpočtového základu (§ 1 ods. 3 a § 16 ods. 3 tejto vyhlášky) 7,63 € DPH a DPH vo výške 20 %, ktorá činí 13,26 € predstavuje spolu 79,58 €.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 29. marca 2012

JUDr. Jozef Kolcun, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Jarmila Uhlířová